

Ordas muzsika

Régen akkora hidegek jártak, hogy időnként a környékünkön minden megfagyott. Ha valaki a verandán hagyta a bundáját, reggelre dermedten heverték körülötte a bolhák. De a bunda maga is megfagyott, csikorgott, nem akart többé a két ujjá hajlani. Lassan kellett fölmelegíteni, hogy valami módon életre keljen.

Egy ízben a kinti padon felejtette valaki a zseblámpáját: reggelre az is megfagyott. A villanykörte kipusztult, a lámpa pedig úgy összezsugorodott, hogy csak a hűlt helyét lehetett megtalálni.

Éjszakánként megfagyott a holdsugár is, igen hegyes lett és a legnagyobb óvatossággal kellett vele bánni, nehogy eltörjön. Nem volt tanácsos nyúlkalni utána vagy bottal csapkodni.

A fagy mindennek ártott: a madaraknak és a magvaknak, a káposztának és a nyulaknak.

Csak a farkasok nem szenvedtek a gyalázatos hidegtől. Ezek a dúvadak annál jobban énekeltek, minél jegesebb volt az idő. A fagy olyasmi volt nekik, mint nekünk a vakáció. Mindig mondogatták az öregek, hogy nem eszi meg a farkas a telet. És valóban ez az eszük ágában sem állhatott. Úgy nem marcangolták a telet, ahogy mi nem eszünk ünnepnapokat, muzsikát vagy sütkérezést a nyári folyóparton.

Amikor beállt a hideg, azonnal megettek egy ismeretlen

kéményseprőt, aki az erdőn át létrájával a hetedik faluba igyekezett. A nagy hideg általában evvel a hajmeresztő eseménnyel kezdődött minden esztendőben. Ilyenkor a farkasok olyan pontosan működtek, mint a hőmérő. Körbefogták a kéményseprőt és havat kapartak a szemébe, mire az létrán fölmászott a fa tetejére és gyufákat gyűjtött, mint a nagylány, akinek az ablaka alatt énekelnek. Mikor az utolsó szál is elégett, a kéményseprő dideregni kezdett, majd rövidesen megfagyott. A farkas pedig nem hagyott más nyomot, mint a létrát hírmondónak.

Ez azonban csak kezdete volt a farkasok rémtetteinek, mert amikor a hideg növekedett, mindig megettek egy mu-

zsikus prímást is, aki lakodalomból tért volna haza, de az erdőben eltévedt. A szerencsétlen hegedűs kétségbeesésében húzni kezdte az ordasoknak. Azok egy darabig énekeltek mellé, majd mikor a prímás megdermedve kiejtette a vonót, rávetették magukat. Rút támadásukat csak a hegedű élte túl, noha abba is beleharaptak.

Ezek után a történetek után érthetően idegenkedtem az ordasoktól, a fagy gyalázatos védeniceitől. Nincs miért kertelenem: napnyugta után nem mertem átmenni a sötét szobán, mert a sarokból szemek parázslottak és mozdulataimat figyelték.

Amikor a hidegben megfagyott a holdfény, sötét árnyak osontak az ablakunk előtt és a kopasz fák törzsei mögül rám leselkedtek. A tündöklő fagyban szántam a kedves madarakat, a mókust, a bundát nem öltő sündisznót. De még jobban szántam magamat, a fagyos mesék szenvedő hallgatóját. Közben a felnőttek átbarangolták a sötétet, de nem esett bántódásuk. A farkasok valamiért tartottak tőlük.

Egyszer egy késő esti sétája után megkérdeztem Feri bácsitól:

– Téged miért nem esz meg soha a farkas?

A kérdés meglepte. Belepirult:

– Miért kéne hogy megegyen? – mormogta zavartan.

Megmagyaráztam. A farkas mindenkit megesz, nyilván Feri bácsival sem tesz kivételt. Ha eddig nem vitte el, az kész csoda.

Feri bácsi megvakarta a fejét:

– Nem olyan forró a kása, ahogy főzik – mondta rejtélyesen.

Ezt nem értettem. Végül is a kását mi esszük meg, míg a farkas bennünket esz meg.

– Azért mesélünk annyit a farkasról – mondta suttogva –, hogy ne csavarogj el...

Ez nagyon megnyugtató. Aznap békésen bámultam a kinti sötétbe, és látszott rajtam az elbizakodottság. Erre Feri bácsi reggel félrevont és elújságolta, hogy az éjjel a farkasok megint megettek egy prímást. És amikor látszott rajtam a képtelenség, elvitt magával a vendéglőbe és megmutatta a muzsikust.

– Őt azért nem ették meg, mert bírta húzni reggelig!

A muzsikus rákezdett és vonító hegedűjének hangjából ítélve úgy tűnt, hogy rengetegszer húzhatta farkasok üvöltése mellé.

